


MSVEVA CASATI
MODIGNANI

*Vanília
és
csokoládé*

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sveva Casati Modignani: *Vaniglia e cioccolato*
Sperling & Kupfer Editori, Milano
© 2000 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.

Fordította Székely Éva

Fedéltipográfia: 

Hungarian translation
© by Székely Éva, 2008

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2008

honlap: www.maecenaskiado.hu

Május 24. vasárnap

Kedves Andrea, életem átka,

sokszor fenyegettelek már; hogy elhagylak, de soha nem tettem meg. Most csakugyan elmegyek. Tudod, milyen lassan határozom el magam valamire.

Tizennyolc évi házasság alatt volt módom kitapasztalni az önzésedet, határtalan képességedet a hazudozásra, ismerem a félelmeidet, az infantilizmusodat is.

Nem vagyok kíváncsi rá, hogyan boldogulsz nélkülem, bár tudom, egyedül egy doboz sört sem tudsz kinyitni.

Ha a túlélést választod, meg fogod tanulni, hogy ellásd magad, a három gyerekünket, a családi állatseregletet. Nem lesz könnyű dolgod, ha el akarod igazítani a szobalányt, akit kedvesen csak „a dinkának” nevezel; ha ki akarod védeni az Isten büntetésével fenyegető Alfonsina nővér mesterkedéseit, melyekkel a kis Luca megkeresztelését akarja elérni; nem lesz könnyű boldogulnod anyáddal, aki napokra eltűnik, s át kell érte fésülni a fél várost; dűlőre kell jutnod Lucia pszichológusával, valamint Daniele fiacskáddal, aki gyűrűket ültet az orrába, a fülébe, és tizenöt éves korára még az ágyba pisil, hogy a különböző számlákról, feladóvevényekről, banki elszámolásokról ne is beszéljek, s akkor még nem szóltam a napi bevásárlólistákról. Pendlizhetsz az iskola meg az óvoda, Daniele dzsúdóiskolája, Luca városi uszodája meg Lucia tánciskolája közt. Kereshetsz vízvezeték-szerelőt a következőketesen elduguló lefolyóhoz, s hadakozhatsz a teraszon hemzsegő és minden rovarirtónak ellenálló óriáshangyák ellen.

Neked kell mindezzel megküzdened, meg sok mással is, mert nem leszek itt, hogy betömökjdem a süllyedő hajón támadt lyukakat.

Azon tűnődöm, hogyan lesz időd és erőd kedvenc sportjaidhoz: a hazugságosdihoz, a házasságtöréshez, a gyerekek elhanyagolásához.

Egyetlen, idézőjeles, rövid, csodálatos és a régmúltba visszanyúló alkalmat kivéve, évekig egy erőszakos kényúr odaadó rabszolgája voltam.

Tudom, cinkostársad lettem ebben az aljas játékban, és tisztában vagyok veled, azért viseltem el minden igazságta-

lanságot és szenvedést, mert attól félttem, hogy különben magamra maradok.

Végül a félelemnél erősebbnek bizonyult az a tiszteletlenség, amellyel bántál velem.

Helyzetem pontosan olyan, mint millió és millió más aszszonyé. Mi, nők, tudatos áldozatok vagyunk, mégis egy jobb jövőben reménykedünk. Varázslatban, mely egy csapásra megváltoztatja az életünket.

Valahányszor azt hittem, már nem tudom lenyelni az újabb és újabb megaláztatásokat, próbáltalak kimozdítani az önzésedből. Hiába. Rájöttem, hogy a szavak mit sem érnek, leperregnek rólad. Csakis a tettek számítanak. Ezért döntöttem úgy, hogy lépni fogok.

Tizennyolc évi házasság után már nem tudsz elvárásolni.

Sokáig képtelen voltam felfogni, hogy a férfi, akibe szerelmes vagyok, csak egy nagy gyerek, aki nem is akar felnőni.

Amikor összeházasodtunk, fiatal voltam és bizonytalan ahhoz, hogy ezt megértsem.

Én, hülye, arra vágyódtam, hogy kívívjam mindenkinek az elismerését, különösen anyámét. Hagyományos felfogású férjet akart mellettem látni. Hát eleget tettem a kívánságának.

És találtam magamnak egy jellegzetes kényurat, aki csak kiszigerelni képes a feleségét, a gyerekeink pedig zűrzavaros személyiségek lettek. Senki sem képes beletörödni a vereségbe, nekem Lucia, Daniele és Luca a legfőbb bizonyítéka annak, hogy csődöt mondtam. De már nincs kedvem ahhoz sem, hogy büntudatom legyen miattuk. Mától kezdve egyedül kell boldogulnod velük.

Végtelenül szeretem őket, ahogyan téged is szerettelek. Fájó szívvel, de végre szabad lélekkel hagyom itt őket, és hagylak el téged.

Nem bírom tovább elviselni az álnokságodat, a nárcizmusodat, a nagylelkű, megértő apa és társ szerepet, melyet oly hévvel játszol: te megveszed a gyerekeknek azokat az ajándékokat, amelyeket én megtagadok tőlük, te elnézően hallgatod füllenéseiket, pedig minden van benned, csak jóindulat nincs.

Te vagy a jó apa, én viszont a rossz anya. Te megengedsz, én megtiltok.

Valahányszor próbállak megszorogatni, dühöngeni kezdesz, és ripityára törsz mindent, ami a kezéd ügyébe kerül.

Ha felelősségre vonlak, a cirkušsz az egyetlen válasz, melyet adni tudsz. Aztán fogod magad, elmész, de jól bevágod magad után az ajtót. Volt idő, amikor attól tartottam, nem jössz vissza. Hogy elhagy a hajcsárom. A gyerekek előtt kegyesen titkoltam, milyen nagy gyerek vagy, de rájöttek, összeza-varodtak, és nem tudják, mihez tartsák magukat.

Életem átka, fogalmad sincs, mennyi harag gyűlt fel bennem, és milyen fájdalmat okoz, hogy el kell hagynom a gyerekeimet. Jaj neked, ha nem vigyázol rájuk! Cesenaticóba megyek, a nagymama villájába, szükségem van egy kis magányra.

A gyerekeinknek mondd meg, hogy bármikor hívhatnak, vonalason is, mobilon is. Ami téged illet, tartanod kell magad a játékszabályaimhoz, vedd úgy, hogy kivettem magamnak egy kis szabadságot. Eszedbe ne jusson meglátogatni! Ha megteszed, visszajövök, de csak azért, hogy elvigyem a gyerekeket, és örökre elhagyjalak. Tehát ha szíveden viseled a családkunk sorsát, eszedbe ne jusson, hogy felhívj, vagy meglátogass.

Most egyedül maradsz az összes felelősséggel, és – először az életben – a gyerekeiddel. Remélem, kölcsönösen egymás segítségére lesztek.

Penelope

Ismét kitört a veszekedés...

ISMÉT KITÖRT a veszekedés Penelope és Andrea közt, ez alkalommal Stefania, a bűbajos művészetkritikus miatt. A civakodás oka nem a féltékenység volt, sokkal inkább az a düh, melyet férje hazudozása váltott ki az asszonyból. Andrea ugyanis a legnyilvánvalóbb esetekben is tagadta hűtlenségét.

– És add hozzá, hogy ma reggel, néhány órával azután, hogy ágyba bújt veled, szépséges kolléganőd velem kávézgatott. A végén könnyek közt vetette magát a karomba, és bocsánatért esedezett – kezdte Penelope.

– Vaktában lövöldözöl – vágott vissza a férfi.

– Hiszen ő állt elém a történetével!

– Eszement nőszemélyek! – Andrea döbbsen nyitotta tágra a szemét.

Az asszony félni kezdett, ismervén a párját, tudta, hogy pillanatokon belül kitör a vulkán, s a bútorok látják majd kárát. De túl sokszor volt már hasonló jelenetek tanúja ahhoz, hogy ne hagyja magát megfélemlíteni.

– Ostoba alak vagy, Andrea – jegyezte meg. – Fogalmad sincs, milyen cinkosságra képes két nő. Stefania nemcsak sírva mesélte el, mi történt köztetek, de aztán együtt neveltünk az ügyeskedéseiden, melyekkel előttem titkolni akartál mindent.

A férfi megdermedt, ugrásra készen állt. Az asszony rendületlenül folytatta:

– Ha már itt tartunk, meg kell mondanom, hogy nem nézhetsz továbbra is gyengeelméjűnek. Már látom, hogy férjnek is, apának is egy csódtömeg vagy. Elegem van belőled. Ezúttal mindennek vége köztünk – fejezte be, és füttyült rá, hogy Priscilla, a szobalány a nappali ajtajában hallgatózik, s a gyerekek is figyelnek a szobájukban.

Andrea felkapott egy vastag könyvet.

Belevágta az ajtó üvegebe: ezer darabra tört. Rögtön utána elment, az ajtót alaposan bevágta.

Éjfélkor jött haza, hozott egy jégkrémtortát, vaníliát és csokoládét. Ha a felesége már alszik, beteszi a mélyhűtőbe. Ha ébren van, bűnbánatot gyakorol, és a konyhaasztalnál két szelet jégkrém és egy kis simogatás közepette békét kötnek.

A ház csöndes. A gyerekek alszanak. Hektor a kis Luca mellett hever, közönyös pofájával feléje fordul, aztán újra behunyja a szemét. Penelope a díványon alszik. Legalábbis úgy tesz. Andrea gyöngéden ránéz, s fogadkozik, a nem túl messzi jövőben abbahagyja a cirkuszlást.

Hirtelen megütözik az üres ajtókereten, csak ekkor jut eszébe, hogy kiverte az üveget. Nyugalom. Penelope majd megcsináltatja. Az asszony fölé hajol, megsimogatja az arcát. Aztán fáradtan a hálószerobába megy. A lapnál, ahol a művészetkritikai rovat vezetője, ma nehéz napja volt. Bedöglött a fax, és a vezető anyag, a londoni tudósító színikritikája nem érkezett meg. Neki kellett a számítógéphez ülnie, és az archívumból meg mindenféle telefoninterjúkból összehoznia az anyagot.

Más bosszúságokkal is meg kellett küzdenie, beleértve, hogy egy rossz műsorról mindenképpen dicsérő tévékritikát kellett megjelentetni a lapban.

*

Levetkőzött, ruháját a fotelba dobálta, aztán ágyba bújt. Próbált néhány oldalt elolvasni egy híres énekesnő életrajzából, melyről recenziót kell írnia, de hamar lecsukódott a szeme. Elalvás előtt az utolsó gondolata az volt, reggel bőven lesz ideje, hogy kibéküljön a feleségével.

Tizenegykor ébredt. Kényelmesen nyújtózkodott, akár egy macska, és élvezte az ágyhuzat selymes tapintását. Azonnal eszébe jutott Penelope, élete legfontosabb szereplője. Nem ismert hozzá fogható nőt, oly nélkülözhetetlennek érezte, akár a levegőt. Stefania például döbbenetesen szép. Az ágyban remek, képes ellenállhatatlan játékká

formálni a szeretkezést. De soha nem cserélné fel az asszonyával, friss kenyér- és mezeivirág-illatával. Lábának selymes bőrével, formás csípejével, lányos keblével, a három terhesség után is lapos hasával. Ő tetszett neki a világon a legjobban. Mindent szeretett rajta: bársonyos hangját, pufók kezét, azt a bájt, ahogyan a körmét rágja. Amikor beletúrt mindig kócos barna hajába, amikor átölelte erős, mégis lágy testét, a világ urának érezte magát. Sziklakemény támasza ez az asszony, imádja, nem ismer nőt, aki a bokájáig érne. Stefania, akár a többi alkalmi partnere, csupán játékszer, semmi több.

Tehát haladéktalanul meg kell békítenie a feleségét. Kezére játszik, hogy a gyerekek, mint minden vasárnap, a felesége unokatestvéreinél vendégeskednek.

Fölkelt, köpenyt vett, kinyitotta az erkélyablakot, majd a hálószoobaajtót. Nem hallotta a vasárnapi háttérzajokat. Csodálkozott, hogy Hektor, a maremmai fehér juhászkutya az ajtó előtt hasal. Aggasztotta a csend. A közeledő pánik jeleit észlelte magán.

– Pepe, merre vagy? – kiabálta, s remélte, hogy meghallja a felesége hangját. Semmi. Ezért nem zuhanyozni ment, miként tervezte, hanem a konyhába sietett.

Általában gondosan megterített asztal várta, tálkában apró gyümölcsdarabkák, mellette pirított kenyér, méz, friss joghurt, illatos amerikai kávé, felesége az újságot lapozgatja. Ma reggel ebből semmi sincs. Ijedtében nem kapott levegőt, mert nem elég, hogy amit várt, nem találta, helyette a nyílt lázadás jelei fogadták: piszkos tányérok, a csészék alján tej és zabpehely maradéka, nyitott lekváros üvegek, az asztalon kiszóródott cukor. Majdnem rémületen hátrált ki a konyhából.

– Pepe, hol bujkálsz? – kiabálta megint a gyerek ijedelmével, aki nem találja az anyját.

Válaszul csak Hektor ugatott.

– Mi a fene van itt ma? – rémüldözött, s végigjárta a lakást, kitárt minden ajtót. A szalonban felfordulás. A gyerekszobákban ugyancsak, a fürdőekben nemkülönben, az előszobában alig lehet lépni. És Penelopénak nyoma sincs.

Kizárt, hogy a gyerekeket elvitte az unokatestvéreihez. Mindig ők jönnek értük vasárnap reggel. Aggasztóan kaplalt a szíve. Lehetetlen, hogy Penelope elmegy, s magyarázat nélkül ekkora rendetlenséget hagy. Visszament a konyhába. A kredencen, a kis bécsi porcelánórának támasztva egy boríték, *Andreának* címezve. És leragasztva. Reszkető kézzel tépte fel, s apró, de gondos írással rótt sorokat látott. Olvasni kezdte.

Végigböngészte az utolsó sorig. Aztán egy székre rogyott. Meg volt döbbenve, úgy érezte magát, mint akit fejbe vágta. Ezek nem Penelope szavai. Hektor csöndesen figyelte. Csip és Csop, a két papagáj is furán csöndesen gubbasztott az ablakpárkányra tett kalitkában. Ekkor újabb üzenetet vett észre, a hűtőszekrény ajtajára erősített kék táblán volt, krétával írva. Így szólt: *Gyerekecskéék, úgy határoztam, hogy egy kis időre elmegyek. Szükségem van pihenésre. Hamarosan visszajövök. Ölellek benneteket. Mama.*

– Megőrült – suttogetta a férfi rémülten, és Hektorhoz fordult, aki válaszul ásított. Más, ha valaki fenyegetőzik, és megint más, ha a tettek mezejére lép. Az gyakorlatilag maga az örület, gondolta, s visszament a nappaliba. Föl-emelte a telefonkagylót, tárcsázta Penelope mobilszámát. Géphang felelt: „Próbálkozzon később, a hívott fél pillanatnyilag nem elérhető.” Belerúgott az újságtartóba, és ordítva, szitkozódva kapta el a lábát. Sántikálva ment vissza a konyhába, feltépte a hűtőszekrény ajtaját, és kivett egy kristályvizet. Töltött egy pohárba, és nagy kortyokban felhajtotta.

Aztán fogta a cukortartót, és a kredenchez vágta. A cukorszemek fehér esője hullott a padlóra. Magánkívül volt, és nem tudta, kin vezethetné le a haragját.

Képtelen volt elfogadni Penelope vádjait, de főleg képtelenségnek vélte, hogy elhagyta. Sértve érezte magát, halálosan meg volt bántva.

– Ilyet még nem láttam! – Gombócba gyűrte a levelet, és elhajította. – Ekkora hülyét! Kinek hiszi magát? A mobilját is kikapcsolta! Kocsiba ülök, nyakon csípem és hazapofozom – ordította, és a kutyára nézett. Hektor azt hitte,

neki szól a kiabálás, felhúzta a felső ajkát, kivillantotta a fogait, és vicsorgott.

– Hagyd abba! – parancsolt rá a férfi, s azt nézte, hová dobta a levelet. Meglátta, fölvette, kisimította, és bement vele a hálószobába. Újra elolvasta, s minden szót mérlegre tett. A felesége egy olyan aljas és szerencsétlen flótás alakját írta le, akiben nem ismert magára. És a családot meg olyan tönkrement famíliának, amely semmiképpen sem lehet az övé.

Magáról úgy beszélt, mint egy rabszolgáról, egy zsarnok kizsigerelt áldozatáról. És végül megzsarolta: ha érte megy, elveszi tőle a gyerekeket. Ez maga a rémálom. Igaz lehet? Világéletében jó férjnek és jó apának tartotta magát. Néha kirúgott a hámból, igaz. De ki lenne féltékeny éppen Stefaniára?

Penelope azért gurult be, mert ő tagadott. De melyik férfi olyan ostoba, hogy elismerje a hűtlenségét? Fölállt az ágyról, és kiment az erkélyre. Az utca képe olyan, mint mindig: a hársfák teljes virágzásban és illatárban, autók jönnek-mennek, szemernyt sem változott a világ. Ő azonban igen. A felesége elhagyta, s ő elképzelni sem tudta, hogy a levélben sorolt vádakban igazság is lehet. Talán máshol kell keresnie az indítékot. De hol? „És ha mégis igaza van?” – ötlött fel benne hirtelen, és hangosan ki is mondta. Hát persze, igaza van Pepének. Elfogadhatatlanul viselkedett. Mintha egyszeriben megvilágosodott volna az agya. Hűtlen, hazudozós férj, a háztartás összes gondját-baját a feleségére hagyja, a családot nemkülönben, a legkritikább esetben lép közbe. Hogyan is lehetett ilyen ostoba? És Penelope miként tűrhette ennyi ideig? Kinyújtotta az erkély rácsa fölött a levelet, és a szélre bízta. Aztán a korlátnak dőlt, és sírva fakadt.

Még gyerek volt, amikor utoljára elbőgte magát. De az egy régi-régi családi történet része. Miért jutott eszébe éppen most?

ESŐFELHŐK gyülekeztek a láthatár szélén. Penelope visszaült a kocsiba, miután egy út menti autópresszóban megivott egy pocsek kapucsínót, és elrágcsált egy margarintól csöpögő brióst. A mosdóban kiöblítette a száját, s visszafelé beleütközött egy csoport kövér, lármás német turistába. Menekülésszerűen távozott. Megállt a pénztárnál, és vett egy zacskó cukorkát. Aztán folytatta az utat a bolognai sztrádán, s abban a reményben szopogatta a fodormentás cukorkát, hogy megédesíti a gondolatait is. Hiába. Nem az aszfaltcsíkot látta maga előtt, hanem a gyerekei arcát, akiket két órája sincs, hogy otthagytott, és egyhamar nem is lát viszont. „Addig maradok, ameddig szükséges” – gondolta, és szétharapta a cukorka maradványait.

– Reméljük, hasznos lesz – motyogta majdnem zokogva. Nem csak a könnyek homályosították el a látását, a szélvédőn is csorogni kezdett az eső. A lehető legrosszabb időt választotta az utazásra, melyet régóta halogatott, s amelyről bizton állíthatta, hogy nem hirtelen támadt sze szély. Érezte, hogy nincs más megoldás, ha fordítani akar a házassága sorsán és Andrea meg a gyerekek életén.

Az utolsó szörnyű veszekedés után Priscilla összeszedte az üvegcserepeket, ő pedig kábultan járkált a lakásban, képtelen volt bármihez fogni. Elment Lucia szobája előtt. Lánya az ágyon feküdt összegömbölyödve, és egy csipkés szalagos kispárnát szorongatott, Daniele egy zsámolyon kuporgott, óriáskígyója a karjára tekeredve pihent. Luca a parkettán üldögélt, és legóból épített valamit.

Lucia és Daniele vitatkoztak, s ő megállt, hallani akarta őket.

– Kibírhatatlanok – mondta éppen a lánya.

– A mi hibánk is. Mama ideges, rengeteg gondja van velünk – vágott vissza a fiú.

– Főleg veled, nem tanulsz. Én osztályelső vagyok. Szóval a magad nevében beszélj.

– Te viszont valami fakíroknak való diétával keseríted. Az sokkal nagyobb ciki.

– A gyerekek problémával járnak. Ez már csak így van. De nem minden szülő marakodik, mint a mieink – jelentette ki Lucia.

– Papa egy szoknyabolond. Erre nem mondhatod, hogy ez már csak így van, mert nincs mindenütt így, nálunk viszont alapigazság – szögezte le a fiú.

– Mama is tarthatna szeretőt. Akkor nem vethetnének semmit egymás szemére. Neki is jót tenne egy kis szórakozás – jegyezte meg a lány egy sokat megélt nő hangján.

– A szeretőt szórakozásnak hívják?

A kis Lucától jött a kérdés, aki látszólag nem is figyelt nővére és bátyja beszélgetésére.

– Te csak hallgass, még hatéves se vagy, semmit sem értesz – hurrogtá le a nővére.

– Azt tudom, hogy ha megnősülök, sok szórakozásom lesz, és ha olyan lányom születik, mint te, azt megfojtom – vágta oda a kicsi, s a hangja egyáltalán nem tanúskodott arról, hogy meg volna félemlítve.

Penelopét valósággal megsemmisítette a bűntudat, melyet a gyerekek vitája hallatán érzett. Ebben a pillanatban határozta el, hogy elmegy. Így talán felelősségteljes apát farag Andreából. Mindenképpen meg kell próbálnia a férje vállára helyezni a család súlyát, különben Lucia anorexiás lesz, Daniele a legkülönbözőbb bajok elé néz, Lucára pedig, amilyen csöndes és magába zárkózó, nagy megpróbáltatások várnak. Az egyetlen ésszerű, bár igen fájdalmas megoldás, ha magukra hagyja őket.

Vacsora után levitte sétálni a kutyát. Lucia egy pizzériába ment a fiújával. Daniele és Luca lefeküdtek. Priscilla szépítkezett, randevúja volt Mohameddel, az egyiptomi vőlegényével, akivel minden hétvégét együtt töltött.

– Asszonyom, elég szexis vagyok? – tudakolta, mielőtt

elindult. – A Fülöp-szigeteken még olyan karcsú és szexis voltam. Mohamed szerint meghíztam.

– Csinos vagy, Priscilla. Ne aggódj – nyugtatgatta Penelope.

Mohamed időnkint megverte Priscillát, akit ilyenkor majd szétvetett a büszkeség:

– Azért üt meg, mert szeret – állította.

Penelope megvárta, míg hazajön Lucia, aztán becsomagolt. Utána lefeküdt a díványra, a tévé elé, valami ostoba revüt adott, remélte, hogy elkábul tőle.

Hallotta, hogy az emeleten megáll a lift. Kikapcsolta a tévét, és behunyta a szemét. Nem akart beszélni Andréával. Amikor a férfi megsimogatta az arcát, a legszívesebben beleharapott volna a kezébe. Aztán elszunyókált.

Néhány óra múlva a konyhaasztalnál ült, és írta a levelet Andréának.

Utána fölébresztette a gyerekeket, és elkészítette a reggelit. Nézte, amint esznek. Hallgatta a fecsegésüket, s igyekezett természetes hangon válaszolni.

Kilenckor a Pennisi unokatestvérek felcsöngettek a kapuból. A gyerekek már útra készen álltak.

– Ki jön értünk? – tudakolta Lucia.

– A papa – biztosította őket Penelope.

– Akkor szólj neki, hogy pontosan jöjjön. Négyre mindenképpen itthon kell lennem, be kell fejeznem a görögleckét. És holnap töriből is feleltetés lesz.

– Rendes lány az én Luciám – mosolygott az anyja, és igyekezett erőt venni magán, hogy ne lássa el a szokásos tanácsokkal, mint például: egye meg az ételt, és ne dugja az asztal alá. Lucia tökéletes teremtés volna, ha ez a sóványságmánia nem tör ki rajta.

Kinyitotta a liftajtót, és még egy csókot nyomott a fejük búbjára. Luca a szokásos „brrrr-puszival” tisztelte meg anyja arcát, Daniele megrázta a fejét, s ettől halkán megkondult a fülébe aggatott kis harang.

– Nekem nincs tanulnivalóm. Úgyhogy tőlem ráér a papa. Sőt, minél később jön, annál jobb – morogta a nagyobbik fiú.

Persze neki soha sincs tanulnivalója. Viszont mindig kegyelemből engedik át, folyton a bukás szélén jár.

Az asszony kinézett a szalon ablakán, és látta a gyerekeket, amint beszállnak az unokatestvérek kocsjába. Becsukta az ablakot, és visszament a konyhába. Ha nem akart volna elutazni, akkor most felgyűri a pongyola ujját, és nekilát a rendrakásnak. Így azonban írt egy rövid üzenetet a gyerekek táblájára a hűtőszekrényen, aztán kivette zsebéből a férjének szánt levelet, s feltűnő helyre tette a kredencre. A gardróbba ment a bőröndért. Május végén jártak, mégsem volt jó idő. Felhős az ég, csípős a levegő. Kitérta a szekrényt, és az ott levő ruhák közül kiválasztott egy lila kosztümöt, melyet azóta sem viselt, hogy Lucával terhes lett.

A szoknya, a kabát tökéletesen illett rá.

A cipőszekrényből elővett egy sötétkék mokaszint, a vezetéshöz kényelmes cipőt akart viselni. Vállára vette a táskáját, fogta a bőröndöt, és lábujjhegyen a bejárati ajtóhoz ment. Nem akarta fölébreszteni a férjét. A küszöbön eszébe jutott valami, s visszament a gyerekek szobájába. „Istennem, micsoda rendetlenség – sóhajtott fel, s közben Luca éjjeliszekrényére nézett. – Hát persze, az asztma elleni spray itt maradt!” Ha rájön a roham, még jobban megijed attól, hogy nincs nála a gyógyszer. Ha nem a maga gondjával van elfoglalva, nem marad itthon a spray. Talán el kellene halasztania az utazást. A spray nagyon fontos. Talán nem kéne elutaznia. De véget kell vetni ennek az egyre mélyebbre süllyedő spirálnak, ami az életük. „Luca majd csak elboldogul. A testvérei segítenek” – gondolta. Lábujjhegyen újra végigment a folyosón, s kilépett az ajtón.

Kocsija a ház előtt állt, az utca közepén húzódó platán-sor alatti parkolósávban. Beszállt, és kikapcsolta a mobilját.

Nem közölte elhatározását az unokatestvérekkel sem, a két legjobb barátnőjével, Donatával és Sofiával sem, sőt, a szüleivel sem. Amikor megtudják, és nemsokára megtudják, Andrea majd gondoskodik róla, akkor ő már Cesenaticóban lesz, s onnan aztán senki sem robbanthatja ki. Az anconai becsatlakozásnál az eső már nem esett,

hanem ömlött. Az ablaktörő nem győzte a munkát, nem lehetett kilátni. Lassított, elhatározta, hogy újra megáll. Nem akarta kockáztatni a balesetet. A gyerekeitől csak egy időre akar elmenni, nem kíván beköltözni valamelyik traumatológiára.

Egy grillbárnál parkolt le, és szidta magát, amiért a csomagtartóban hagyta az ernyőt. A hátsó ülésen talált egy esőköpenyt, s valahogy magára húzta. Átvágott egy nyílt térségen, s bokáig merült néhány pocsolyába.

Más autósok is szorongtak a helyiségben.

Visszakapcsolta a telefonját. Úgy érezte, már elég mesze van, nem fogja meggondolni magát.

„Ki hitte volna – töprengett –, hogy az a nagy szerelem Andreával így végződik?”

Bámulta a kirakaton csorgó zuhatagot, és tiszta szívből remélte, hogy minél hamarabb újra együtt lesz a családja, hiszen Andrea nemcsak a gyerekei apja, hanem az a férfi is, akibe valaha szerelmes volt, és akiben hitt.

Amikor Mortimerrel megismerkedett, nehéz időket élt át: mardosta a bűntudat, és kínlódott, hogy választania kell két férfi közt, akiket szeret.

Hét év telt el azóta, hogy lezárta a történetet Mortimerrel. De a kétség továbbra is gyötörte. A férfi ma is fontos helyet foglal el a szívében. El-eltöpreng, vajon vele boldogabb lenne-e. Máig nem tudja a választ.

Eszébe jutott Donata barátnőjének a jóslata: „Andrea olyan kereszt, melyet egész életedben viselni fogsz.” Nem akarta elfogadni, hogy igaza van, különösen azért tiltakozott minden porcikája, mert a gyerekei vállára is nehezedik az a teher.

Hirtelen állt el az eső, a távolodó felhők közt kibukkant a nap. Penelope fogott egy fémkosarat, és telerakta ásványvízzel, mert a cesenaticói víz ihatatlan, tett melléje gyümölcsöt, mézet, lekvárt, néhány doboz spagettit és paradicsompürét.

Anyja öreg házában mindig található konzervdobozos étel, de ő nem cserélne el egy jó pasztasuttát egy doboz tonhalért.

Ha gondjai vannak, mindig farkaséhes, mintha az evés meg tudná vigasztalni.

Fizetett, és kiment. A nejlonzacskókat a hátsó ülésre tette. Kinyitotta a táskáját, mintha csörgött volna a mobilja. Ám az néma volt. De megnézte, volt-e hívása, és az anyja nevét látta.

Halványan elmosolyodott. El tudta képzelni, minek szólt ez a telefon. Andrea az anyósa vállán sírta ki magát. Kételkedett benne, hogy vigasztalásra talált, anyja nem éppen az ideális vőt látta Andreában. Kevésbé jóképű, de annál vastagabb pénztárcájú férjet szeretett volna a lányának.

Nem akarta visszahívni az anyját. Inkább bekapcsolta a gyújtást, s betette a CD-lejátszóba Gershwin *Egy amerikai Párizsban* című musicaljét Adriano Maria Barbieri vezényletével, és abban reménykedett, hogy a tiszta, jókedvű dallamoktól megnyugszik, csillapodik sértettsége és fájdalma.

Ujjaival a kormányon követte a ritmust. Harmincnyolc éves, még van kedve élni, szeretni. Mennyire örülne, ha boldog lehetne. Optimizmus fogta el. A másodperc töredékéig úgy érezte, sikerül kikapaszkodnia abból a posványból, amelyben évek óta él. Mindent egybevetve fontos döntést hozott, nehéz döntést, melyre csak egy erős nő képes.

Andreának azt írta, csak azért hagyja magára, hogy a férfi szembenézzen a családi problémákkal. Féligazság volt. Azok a gondok őt is gyötrik, a cesenaticói magány minden percében foglalkoztatják majd. Egyenkint mérlegre kell tennie őket, s újra kell gondolnia kapcsolatát a férjével.

– Életem átka – szűrte a fogai közt.

Amikor letért az autósztrádáról s jobbra fordult és a Cesenaticóba vezető mellékútra kanyarodott, bizonyos volt benne, hogy ebben a pillanatban Andrea sír.

Végre-valahára ő is fölfedezi, milyen jótékony hatással lehetnek a könnyek.

A CSATORNAKIKÖTŐN átívelő hídon érkezett a városba: a májusi napfényben nagy, színes vitorlákkal büszkélkedő halászbárkák igyekeztek a part közelébe. Penelope megvigasztalódott. Milánóban született, de a gyökerei ide, ebbe a télen ködös, az egyre rövidülő nyarakon meg párásan forró tájhoz kötötték. Itt született Gualtieri dédapa, a hoszszújárátú tengerészkapitány, itt született és élt Diomira nagymama, itt nőtt fel szépséges anyja, s életének sok-sok nyarát ő is itt töltötte.

Minden szegletét ismerte Cesenaticónak, a régi városrész halászsainak ma is ép házait éppúgy, mint az utóbbi ötven évben emelt új negyedeket.

„Itthon vagyok” – sóhajtott fel Penelope, ahogy végighajtott a Róma fasoron.

Régi kovácsoltvas kapu előtt állt meg. Alacsony fémkerítés övezte a kertet. Az öreg fenyőfák közül előbukkant a villa homlokzata. Dédapja építtette a tizenkilencedik század végén, szecessziós stílusban. Kétemeletes volt, oldalt egy torony, íves ablakkal.

Kiszállt a kocsiból, kinyitotta a lakatot, kitérta a nyikorogó kapuszárnyakat, s két félkört húzott velük a gyomoskavicsos talajban. Behajtott a kocsival, két nagy fukszia bólogatott feléje, s ő megállt a ház előtt. A redőnyök leengedve. A valaha aransárga vakolat szürkén málladozott. A bejárati ajtót, melyhez hat lépcső vezetett, kikezdte a téli nedvesség. Érezni lehetett a tenger szagát.

A lépcsőkön fölfelé lehullott leveleken taposott. Kinyitotta az ajtót, és megcsapta a lakatlan ház hideg, homályos nedvessége.

Arra gondolt, ez a világon az egyetlen hely, ahol gondolkodhat, és rendbe hozhatja az életét.

A sötét előszobába háromszögletű csíkban napfény vett, s látszott, hogy az ajtó alatt mennyi port hordtak be az őszi szelek. Az előszoba túlsó felébe világosság szűrődött be a veranda lila mintás zöld üvegén.

Megnyomta a villanykapcsolót. Semmi.

– Kezdődik – mormogta.

Szomszédja, az öreg Attilio Briganti tanár vállalta, hogy befizeti az esedékes számlákat, de az utóbbi időben gyakran előfordult, hogy kiment a fejből. Így sötétségbe borult a ház. Meg kell várnia a reggelt, akkor szaladhat a postára, kifizeti a számlát, s könyöröghet az elektromos műveknek, hogy minél előbb kapcsolják vissza az áramot. Ma este gyújt néhány gyertyát, mosakodni pedig hideg vízben fog.

Az előtérben felhúzta a rolót, aztán a nappaliban is, majd a konyhába ment. Éhes volt. Föltesz a gázra egy lábasa vizet, s ha felforr, beledobja a spagettit, addig kipakolja a bőröndjét, és helyére teszi az élelmiszereket. Felakarta húzni a redőnyt. Kezében maradt a gurt. A redőny leszakadt. Szerencsére van egy másik ablak is. Ahol ugyanaz történt.

– Na, ez is jól kezdődik – morogta.

Nem örült, hogy délután kettőkor gyertyafénynél kell ebédelnie. Talált egy gyertyát, meggyújtotta, leakasztott egy lábast a falról, és a mosogatóba tette. Kinyitotta a vízcsapot, de csak hörgést hallott. Majd azt sem.

Ekkor úgy érezte, minden összeesküdött ellene, s egy pillanatra félt, hogy rosszul tette, amit tett.

– És most? Mihez kezdjek? – kérdezte magától csüggedten.

Az asztalon álló gyertya baljós árnyékokat vetett a sötétségbe. Mint elkeseredett pillanataiban mindig, most is farkaséhség fogta el.

– Akkor is eszem – döntött.

Három konzervet talált a konyhaszekrényben, s kiválasztotta azt, amelyik a legnagyobbknak tűnt. A gyertyához tartotta, és elolvasta: „Tonhaltörzsek olívaolajban”.

– Pompás – mondta fennhangon, s konzervnyitó után kutatott a fiókban.

Kinyitotta a dobozt, fogott egy villát, és az utolsó darabig megette az egészet. Aztán ásványvízzel kezét mosott.

Ekkor az előszobai falon megszólalt a telefon. Szerencsére éppen oda süttött a nap. Félíg sírva, félíg mérgesen hallózott a kagylóba. Anyja volt, szemrehányások áradataát zúdította rá.

– Megtudhatnám, mit műveltél már megint? Nem szándékozom a nyakamba venni a gyerekeid meg az idegbeteg férjed gondját. Ezt jobb, ha azonnal az eszedbe vedsed! Megvan nekem a magam baja!

Penelope pontosan ismerte anyja gondjait: hibátlan vonaljai érdekében a fodrász, a kozmetikus, az edzőklub segítségével kegyetlen harcot vív a múlt idővel. Olyan sikerrel, hogy ha ismeretlenek együtt látják őket, testvéreknek nézik. S az idősebbnek Penelopét tartják. Anyja szűk miniszoknyákat, ruganyos járását kiemelő sportcipőt, tinédzsereknek szánt kivágott, ujjatlan pólót visel, s ötvennyolc éves korára bátran teheti. Irene Pennisi szemtelenül fiatalos és szép volt, és még sokáig az is szándékozott maradni. Penelope mindig sokkal inkább vetélytársként élt mellette, mint a lányaként.

– Nem akarok beszélni veled. Tedd meg azt a szívességet, hogy kilépsz az életemből. Elég bajt hoztál rám meg apára is. Most, ha nem tévedek, én döntök a sorsomról, és nem várok hozzá segítséget. – Letette a kagylót, a választ nem várta meg.

Végre, végre, ha csak néhány szóban is, sikerült elmondania, ami a szívét nyomja. Minden dühét, indulatát, megghiúsult vágyát, megemésztetlen keserűségét kiadta.

– Te is menj a pokolba, hogy enné meg a fene ezt a házat, az egész félresikerült életemet! A franca veletek is – ordította. Beleütközött egy csecsebecsékkal megrakott asztalkába, mely félelmetesen megingott, aztán belerúgott egy fotelba a chippendale szalonban. Kitört a karszék két lába, s a fotel földre rogyott.

Akkor mintha Diomira nagymama rekedt hangját hallotta volna.